

отправи да прѣсѣче пѣтя на ягуара, макаръ че нѣкои съвѣтвахъ да се пазимъ отъ него. Когато лодката доближи на два метра до звѣра, който продължаваше плуването, прѣдниятъ матросъ грѣмна върху него и го рани. Но прѣди да се опомнятъ и другитѣ матроси, ягуарътъ се хвана съ прѣднитѣ си крака за лодката и съ единъ скокъ се намѣри въ нея, безъ да гледа силнитѣ удари на лопати и приклади. Тогава матроситѣ скочиха въ водата и почнаха да плуватъ къмъ нашитѣ лодки. Ягуарътъ остана въ лодката, легна тамъ и прѣспокойно се понесе по течението на рѣката. Отправихме се всички къмъ легналия ягуаръ, който бѣ едничкия господаръ на лодката. Насочихме пушкитѣ си къмъ него. Той разбра положението си. Бързо скочи въ водата и прѣплува на другия брѣгъ—избѣга въ гората.

Още ме стига ядъ, като си припомня нашето безсилие въ лодкитѣ — изтървахме добрия ловъ!—Ние не излизаме срѣщу ягуара съ пушки, подзе единъ червенокожъ, но струва ми се по-сигурно убиваме тѣзи пакостници. Забодемъ ли веднажъ въ тѣлото му стрѣла или ножъ, намазанъ съ отрова, ловътъ свѣршва: ягуарътъ скоро умира. Разбира се, че не всѣки излѣзва срѣщу ягуара. Искане се сърдце!

— А какъ става този чуденъ ловъ, запитахъ азъ смаянъ отъ храбростта на червенокожитѣ.

— Това едноборство съ ягуара иска хитростъ, господине, забѣлѣзва поучително червенокожътъ. Който се рѣши веднажъ да излѣзе така срѣщу ягуара, прѣди всичко, добръ се приготвя. Ловецътъ си обвива лѣвата рѣка съ овча кожа, а въ дѣсната взема единъ остъръ ножъ